

บทที่ 1

บททั่วไป

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในระบบการดำเนินคดีอาญาปัจจุบันนี้ ได้ให้ความสำคัญและคำนึงถึงสิทธิของผู้ถูกกล่าวหามากขึ้น จนถึงกับเรียกว่าเป็นประธาน มิใช่เป็นกรรมในคดี หรือวัตถุแห่งการชักพอกในคดีอีกต่อไป¹ เพื่อให้สอดคล้องกับแนวความคิดและหลักการที่ว่า ผู้ต้องหาจะไม่ถูกปฏิบัติเช่นผู้กระทำผิดจนกว่าศาลจะพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำผิด

แนวความคิดดังกล่าวได้รับการยอมรับกันเป็นสากล ดังจะเห็นได้จากปฏิญญาแห่งสิทธิมนุษยชนและของพลเมือง (Declaration des Droits de l'Homme et du Citoyen) ของฝรั่งเศส เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ. 1789 มาตรา 9 ได้วางหลักไว้ว่า "บุคคลทุกคนย่อมถือว่าบริสุทธิ์จนกว่าจะถูกพิพากษาว่ามีความผิด..."²

ต่อมาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้มีการจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศขึ้น เรียกว่า องค์การสหประชาชาติ ประเทศสมาชิกได้ร่วมกันจัดทำปฏิญญาสากลว่าด้วย

¹ ฌีต ฌ นกร, กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, (กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, 2528), หน้า 30.

สำหรับความหมายที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นประธานในคดีมิใช่เป็นกรรมในคดีในที่นี้ มีผู้ให้ความหมายไว้ว่า "ในการดำเนินคดีอาญาในประเทศต่าง ๆ ในภาคพื้นยุโรปได้ยึดถือหลักว่าการค้นหาความจริงย่อมเป็นหน้าที่ขององค์กรในการดำเนินคดีอาญาขององค์กร ไม่ว่าจะเป็ศาลอาัยการ หรือแม้แต่นายความ ฉะนั้นในประเทศภาคพื้นยุโรป จึงถือกันว่าในการดำเนินคดีอาญานั้น ผู้ถูกกล่าวหาเป็นประธานในคดี (PROZESS SUBJEKT) กล่าวคือเป็นผู้ร่วมในคดี มีสิทธิต่าง ๆ ในอันที่จะสามารถต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่" รายละเอียดโปรดดู ฌ.ฌีต ฌ นกร "อัยการกับการสอบสวนคดีอาญา" วารสารนิติศาสตร์ ฉบับที่ 2 ปีที่ 9 พ.ศ. 2520 หน้า 133.

² กุลพล พลวัน, สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ, พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ : ศูนย์บริการเอกสาร กรมอัยการ, 2527, หน้า 215.

สิทธิมนุษยชน และได้นำปฏิญญาแห่งสิทธิมนุษยชนและของพลเมือง ของประเทศฝรั่งเศส ดังกล่าวข้างต้นเป็นแม่บทในการจัดทำ ซึ่งก็ยังมีอันแน่วความคิดที่เป็นหลักสำคัญในการ ดำเนินคดีอาญาไว้ในข้อ 11(1) ว่า "ทุกคนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทางอาญา มีสิทธิ ที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ามีผิดตามกฎหมายในการ พิจารณาเปิดเผย ซึ่งตนได้รับหลักประกันในบรรดาที่จำเป็นสำหรับการต่อสู้คดี"

ตามหลักสากลที่ยึดถือกันทั่วไปในการดำเนินคดีอาญาดังกล่าวมาแล้วนั้น แม้นานาประเทศส่วนมากจะให้ความสำคัญในสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหา โดยการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ก็ตาม แต่ก็ยังมีความแตกต่างกันในทางปฏิบัติคือว่า จะให้สิทธิเสรีภาพมากน้อยเพียงใด เพราะการดำเนินคดีอาญาเป็นเรื่องรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม อันเป็นการบังคับใช้กฎหมายในฐานะเป็นเครื่องมือควบคุมสังคม จะพิจารณาแค่สิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลแค่เพียงด้านเดียวมิได้ จะต้องพิจารณาประโยชน์ของสังคมควบคู่กันไปด้วย

ระบบการดำเนินคดีอาญา (The Criminal Process) ของประเทศต่าง ๆ จึงมี 2 แนวความคิดด้วยกัน ซึ่งพอสรุปได้ว่า แนวความคิดแรกเป็นแนวความคิดในการ "ควบคุมอาชญากรรม" (Crime Control) ประเทศที่ถือแนวความคิดนี้ จะเน้นหนักทางด้านประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้หลักประกันแก่สังคม ฉะนั้นแนวทางในการตรากฎหมายจึงมุ่งไปในทางที่ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในการสืบสวนสอบสวนป้องกันปราบปรามอาชญากรรมเป็นหลักใหญ่ เพราะถ้าหากเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถจะจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้อย่างรวดเร็วเด็ดขาดแล้ว ความไม่น่าพา ไม่เคารพต่อกฎหมายจะเพิ่มมากขึ้น ผู้ที่เคารพกฎหมายจะเป็นเหยื่อของอาชญากรรม และในที่สุดสังคมนั้นจะอยู่ไม่ได้ ตามแนวความคิดนี้เจ้าหน้าที่ของรัฐจึงมีอำนาจกว้างขวางในการใช้

คุณพินิจเพื่อให้บรรณวิถุประสงค์ดังกล่าว โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจ และพนักงาน
อัยการ ส่วนอีกแนวความคิดหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะอาจจะแย้งกับแนวความคิดควบคุม
อาชญากรรม คือแนวความคิดคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน หรือแนวความคิด
"กระบวนการยุติธรรม" (Due Process) ระบบการดำเนินคดีอาชญากรรมแนวความคิด
นี้จะคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นหลัก ดังนั้นการตรากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ
การดำเนินคดีอาชญากรรม จึงมักจะไปในรูปแบบการจำกัดอำนาจต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ
ป้องกันมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการสืบสวนสอบสวน
จับกุม ควบคุม ตลอดจนพิจารณาคดีเกี่ยวกับผู้ถูกกล่าวหาให้อยู่ในขอบเขตโดยชอบธรรม
ในระบบการดำเนินคดีอาชญากรรมแนวความคิดนี้จะมีเจ้าหน้าที่ของรัฐหลายฝ่ายตรวจสอบ
การปฏิบัติหน้าที่เป็นการถ่วงดุลย์กัน และจะมีการพิจารณาให้ความคุ้มครองสิทธิผู้ถูกกล่าวหา
อย่างถี่ถ้วน ⁴

ตามแนวความคิดในการดำเนินคดีอาชญากรรมที่กล่าวมาข้างต้นนั้น สรุปได้ว่า แด่
ละแนวความคิดนั้น ให้ความสำคัญใน 2 สิ่งต่างกัน สิ่งหนึ่งก็คือ สิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล
และอีกสิ่งหนึ่งก็คือ ประโยชน์ส่วนรวมของสังคมที่คำนึงถึงความสงบเรียบร้อยของชุมชน
ซึ่งเปรียบเสมือนเหรียญที่มีสองด้านที่ประกบกันขึ้นเป็นเหรียญที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม
เป็นที่เชื่อกันว่าไม่มีระบบการดำเนินคดีอาชญากรรมของสังคมใดในปัจจุบันนี้จะยืนอยู่บนแนว
ความคิดใดแนวความคิดหนึ่งอย่างสมบูรณ์แท้จริง คงมีแต่ลักษณะผสมผสานกันระหว่าง 2
แนวความคิดนี้ เพียงแต่จะมีลักษณะโน้มเอียงไปทางใดมากน้อยเพียงใดเท่านั้น ส่วน
การพิจารณาปัญหา เรื่องการปล่อยชั่วคราวโดยยึดถือระบบการดำเนินคดีอาชญากรรมทั้งสองแนว
ความคิดข้างต้นว่าเป็นอย่างไรนั้น จะได้อธิบายและวิเคราะห์ไว้ในบทที่ 4 ของวิทยานิพนธ์
ฉบับนี้

⁴ ประธาน วัฒนวานิช. "แนวความคิดเกี่ยวกับการควบคุมอาชญากรรมและ
กระบวนการยุติธรรม." วารสารนิติศาสตร์ ฉบับที่ 2 ปีที่ 9 (2520) : 152-154.

กล่าวโดยเฉพาะถึงหลักสำคัญในการดำเนินคดีอาญาที่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บุคคลทุกคนเป็นผู้บริสุทธิ์อยู่จนกว่าจะมีการพิสูจน์ได้ว่า เขาระห่ำผิดจริงตามข้อกล่าวหา นั้นประการหนึ่ง กับความจำเป็นที่จะต้องควบคุม หรือขังเขาไว้เพื่อเป็นหลักประกันว่า ผู้กระห่ำผิดจะต้องถูกนำตัวมาพิจารณาและลงโทษ และเป็นการป้องกันมิให้ผู้นั้นออกไป กระห่ำผิดซ้ำอีกประการหนึ่งนั้น จะเห็นว่าหลัก 2 ประการนี้อาจมีลักษณะที่ขัดแย้งกันอยู่ เพราะถ้าหากควบคุมหรือขังเขาไว้ ภายหลังจากพิสูจน์ได้ว่าเขาคงจริง ย่อมแก้ไขได้ โดยการคิดหักวันควบคุมนั้นออกจากโทษได้⁵ แต่ถ้าหากปรากฏว่าในการพิสูจน์นั้นผลเขา เป็นผู้บริสุทธิ์ตามข้อสันนิษฐาน อิศระภาพ ตลอดจนประโยชน์ต่าง ๆ เช่นการประกอบ อาชีพสภาพครอบครัว เป็นต้น ของเขาที่สูญสิ้นไประหว่างการพิสูจน์ หรือพิจารณานั้น จะไม่ได้รับการแก้ไขเยียวยาแก่ประการใดเลย

จากปัญหาของข้อขัดแย้งข้างต้น จึงมีการคิดหาวิธีการอย่างหนึ่งขึ้นมาใช้ในการดำเนินคดีอาญา เพื่อประสานประโยชน์ของสังคมและเอกชน วิธีการดังกล่าวก็คือ การปล่อยชั่วคราว หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า การประกัน

แนวความคิดทางกฎหมายในเรื่องการปล่อยชั่วคราวหรือประกันเพื่อให้บรรลุผลดังกล่าวก็คือ⁶

⁵ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 22.

⁶ พันธุ์ หัสนิยานนท์, "สิทธิในการประกันตัวของผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา." วารสารอัยการ 2 (สิงหาคม 2522) : 22-23.

1. ผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญามีสิทธิตามกฎหมายที่จะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวหากสามารถให้หลักประกันจนเป็นที่พอใจได้ว่าจะไม่หลบหนีการพิจารณาคดี

2. การกำหนดหลักประกันต้องพิจารณาให้เหมาะสมเป็นรายกรณีไป การเรียกหลักประกันสูงเกินไปควรแก่กรณีจะกระทำมิได้

3. เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลยใน ข้อ 1 และ 2 การใช้ดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่ง เกี่ยวกับการประกันต้องอยู่ภายใต้มาตรการควบคุมที่เหมาะสม

ตามแนวความคิดในข้อ 1 และ 2 นั้น จะเห็นได้ว่า "การให้หลักประกันจนเป็นที่พอใจ" หรือ "การต้องพิจารณาให้เหมาะสมเป็นรายกรณี" ก็คือเป็นเรื่องที่จะต้องให้อำนาจเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องเป็นผู้พิจารณาทั้งสิ้น หรือที่เรียกว่าเป็น "ดุลพินิจ" ซึ่งดุลพินิจนี้เป็นสิ่งจำเป็นในกฎหมาย ถึงแม้ว่าภาษากฎหมายจะต้องเขียนให้ชัดเจนอันเป็นคุณค่าที่สำคัญของกฎหมาย เพื่อให้คนทั้งหลายเข้าใจถึงสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบของแต่ละคนอย่างถ่องแท้ และเป็นหลักประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนจากเจ้าพนักงานของรัฐผู้บังคับใช้กฎหมายก็ตาม แต่ฝ่ายนิติบัญญัตินั้นไม่สามารถล่วงรู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นภายหน้าได้ทุกกรณีไป จะเห็นได้จากกรณีปัญหาทางอาญาต่าง ๆ ก็จะทำให้ดุลพินิจในการลงโทษไว้ คงกำหนดได้แต่อัตราโทษขั้นต่ำ ขึ้นสูงไว้เท่านั้นเอง ด้วยเหตุนี้เองในข้อ 3 จึงต้องมีมาตรการควบคุมการใช้ดุลพินิจเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เหมาะสมไว้

ในปัจจุบันนี้ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทยที่อุทกวิพากษ์วิจารณ์มากที่สุดคงได้แก่ ข้าราชการตำรวจ ซึ่งนอกจากจะมีอำนาจในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมทั่วไปแล้ว ยังมีอำนาจในการสืบสวนสอบสวนคดีอาญาก่อนการพิจารณาชี้ขาดของศาลยุติธรรมอีกด้วย ซึ่งนับได้ว่าเป็นประตูดแรกหรือจุดแรกของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดยแท้ การวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าวจะเห็นได้จากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์อยู่เป็นประจำ เช่น การห้ามเยี่ยมห้ามประกัน หรือแม้กระทั่งถึงกับมีการกล่าวว่า "หากเป็นลูกคนจนกลับห้ามเยี่ยมห้ามประกัน

สันดานการเสียอย่างแน่นอนหา หรือในบางครั้งมีการกล่าวหาถึงขนาดว่า เกิดความไม่
เป็นธรรมในการขอประกันตัว และมีการเลือกปฏิบัติ ⁷

จากคำกล่าววิจารณ์ข้างต้น ปรากฏเฉพาะที่เป็นข่าวหรือเปิดเผยต่อสาธารณชน
เท่านั้น ผู้เขียนเห็นว่าที่ไม่เปิดเผยหรือเป็นข่าวคงมีอีกจำนวนมาก ถึงแม้การใช้ดุลพินิจ
ในการปล่อยชั่วคราวของพนักงานสอบสวน จะทำให้เกิดปัญหาอุทวิภาคษ์วิจารณ์กันตลอด
มาก็ตาม แต่การแก้ไขปัญหานี้จะเร็วกว่าบรรเทาปัญหาแน่แท้เพียงการแก้หรือ
บรรเทาปัญหาเฉพาะหน้าเป็นกรณี ๆ ไปเท่านั้น คงปล่อยให้เกิดช่องว่างระหว่าง
ประชาชนและตำรวจ ทำให้ประชาชนโดยทั่วไปเสื่อมศรัทธาต่อการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ
และดูเหมือนตำรวจเองก็ยอมรับปัญหานี้ ⁸ แต่ยังไม่มีความคิดที่จะศึกษาวิจัยด้วยกฎหมาย
ตั้งแต่กฎหมายรัฐธรรมนูญ ตลอดจนระเบียบปฏิบัติ ข้อบังคับ คำสั่ง อันเป็นกฎหมายลำดับ
รองต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งใช้บังคับอยู่ว่ามีความเหมาะสม หรือสอดคล้องกับหลักการ
คำเนนคคืออาญาซึ่งที่กล่าวมา หรือไม่เพียงใด จะต้องแก้ไขปรับปรุงอย่างไร เพื่อก่อ
ให้เกิดผลในทางปฏิบัติกันอย่างจริงจัง

⁷ คำวิจารณ์ที่กล่าวหาว่ามีห่านองว่า "สิทธิที่จะได้ประกันตัวของผู้ต้องหาในยัง
อยู่ห่างไกล ครอบงำที่ผู้ต้องหาซึ่งอยู่ในอำนาจควบคุมพนักงานสอบสวน และพนักงาน
สอบสวนให้เหตุผลในการไม่อนุญาตให้ประกันตัวว่า ผู้ต้องหาไม่ให้ความร่วมมือคำสั่ง
ดังกล่าวเมื่อไม่อนุญาตแล้วก็ถึงที่สุด ไม่มีทางจะอุทธรณ์คำสั่งนั้นได้ เมื่อผู้ต้องหาในคดี
เดียวกันได้รับอนุญาตให้ประกันตัว แต่บางคนไม่ได้รับอนุญาตให้ประกันตัว เป็นการ
แสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นธรรมและเป็นการเลือกปฏิบัติ เมื่อกล่าวถึงปัญหาสิทธิมนุษยชน
ในประเทศไทย เรากล่าวได้ว่าเรามีกฎหมายที่ยึดถือตามแนวทางสิทธิมนุษยชน แต่ใน
ทางปฏิบัติเรายังยึดถือแนวทางนี้อยู่หรือ" ดู Thongbai Thongpao, "How the
Law Treats Some More Equally than the Others." Bangkok World
(October 10, 1984) : 6.

⁸ กองบัญชาการตำรวจนครบาล, ทิศทาง การปรับปรุงพัฒนาเพื่อความผาสุก
และปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร, (กรุงเทพฯ :
กรุงเทพมหานครพิมพ์ 2528), หน้า 7-8.

ดังนั้น การศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่องคุณพินิจในการปล่อยชั่วคราวของพนักงานสอบสวนนี้ จะทำให้ทราบสาเหตุของปัญหาข้างต้น และนำไปสู่แนวทางแก้ไข ตลอดจนเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ส่วนอื่น ๆ ของระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้ามีประสิทธิภาพ ทำให้ประชาชนรู้สึกพึงพอใจและเชื่อมั่นได้ว่ากระบวนการยุติธรรมทางอาญาของเราสามารถที่จะประสิทธิ์ประสาทความยุติธรรมให้เขาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเท่าเทียมกัน อันจะส่งผลให้เกิดความสงบสุขขึ้นในประเทศชาติบ้านเมืองในที่สุด

1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาว่ากฎหมายตลอดจนระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ในเรื่องคุณพินิจในการปล่อยชั่วคราวของพนักงานสอบสวนของประเทศไทยปัจจุบันนี้ สอดคล้องกับหลักการดำเนินคดีอาญาในฐานะเป็นวิธีการประสานประโยชน์ของรัฐและเอกชนหรือไม่

1.2.2 เพื่อศึกษาว่าปัญหาที่เกิดขึ้นและถูกวิพากษ์วิจารณ์ในทางลบตลอดมานั้น มีสาเหตุมาจากตัวบทกฎหมายและระเบียบปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวใน 1.2.1 หรือไม่

1.2.3 เพื่อหาแนวทางในการควบคุมคุณพินิจในเรื่องนี้

1.2.4 เพื่อหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและระเบียบปฏิบัติที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ให้เหมาะสม และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2.5 เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ และตลอดจนส่วนอื่น ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทยให้กว้างขวาง สามารถนำผลการศึกษาวิจัยไปพัฒนาระบบไต่ห้ระบบ

1.3 ขอบเขตของการศึกษาและวิจัย

1.3.1 จะศึกษาเฉพาะคุณพินิจในการปล่อยชั่วคราวของพนักงานสอบสวนเฉพาะพนักงานสอบสวนที่เป็นข้าราชการตำรวจเท่านั้น ทั้งนี้เพราะข้าราชการตำรวจนั้นเป็นผู้มีอำนาจในการสอบสวนคดีอาญาอย่างกว้างขวางกว่าพนักงานสอบสวนที่เป็นข้าราชการอื่น ๆ

1.3.2 จะศึกษาวิจัยกฎหมายและระเบียบปฏิบัติของประเทศไทยเป็นหลัก

1.3.3 โดยจะศึกษาเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์ที่ใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งนับเป็นประเทศที่มีความสำคัญและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน

1.4 วิธีการศึกษาและวิจัย

วิธีการดำเนินการศึกษาโดยทั่วไปเป็นการวิจัยเอกสาร

โดยศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากตำรากฎหมาย เอกสารที่เกี่ยวข้อง คำนวณกฎหมาย ระเบียบปฏิบัติ ตลอดจนคำพิพากษาของศาลที่เกี่ยวข้องทั้งของประเทศไทยและของต่างประเทศดังกล่าวแล้ว นำมาเปรียบเทียบวิเคราะห์หาข้อสรุป

1.5 สมมุติฐานในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งข้อสมมุติฐานไว้ 3 ประเด็น คือ

1.5.1 บทกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันเกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษานี้ ให้คุณพินิจพนักงานสอบสวนไว้กว้างขวางมากจนเกือบจะหาขอบเขตไม่ได้

1.5.2 บทกฎหมายไม่ว่าจะเป็นแม่บทและกฎหมายลำดับรองต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบัญญัติไว้ไม่สอดคล้องกันทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ

1.5.3 ไม่ได้กำหนดการควบคุมการใช้คุณพินิจเรื่องนี้ไว้อย่างเหมาะสม

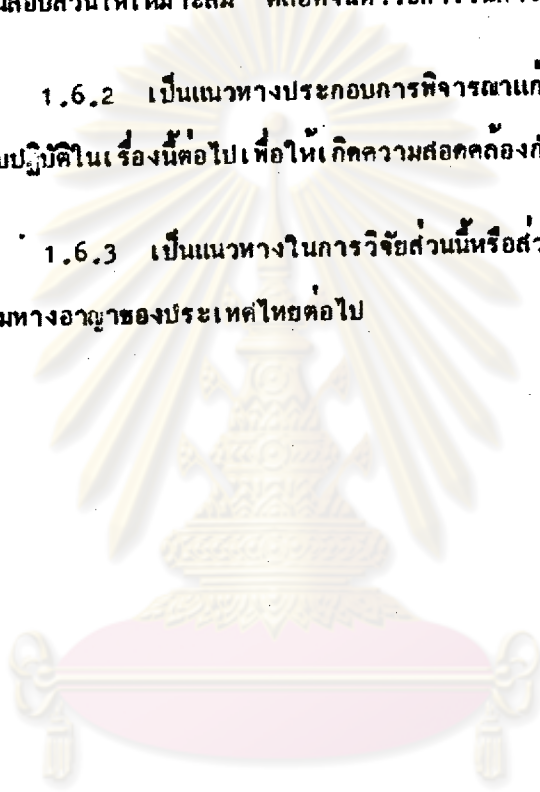
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะได้รับประโยชน์ดังนี้

1.6.1 ได้ทราบถึงขอบเขตในการใช้คุณหินิจในการปล่อยชั่วคราวของ พนักงานสอบสวนให้เหมาะสม ตลอดจนหาวิธีการในการควบคุมคุณหินิจดังกล่าว

1.6.2 เป็นแนวทางประกอบการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงตัวบทกฎหมาย ตลอดจนระเบียบปฏิบัติในเรื่องนี้ต่อไป เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกัน

1.6.3 เป็นแนวทางในการวิจัยส่วนนี้หรือส่วนอื่น ๆ ของระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทยต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย